

Sygn. akt V KZ 58/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **J. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2015 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2015 r. J. C. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania. Wyznaczony skazanemu w reakcji na jego wystąpienie w tym przedmiocie obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Z uwagi na powyższe, skazany został następnie wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata z wyboru pod rygorem odmowy jego przyjęcia. Pomimo tego J. C. w zakreślonym mu terminie braku formalnego złożonego pisma nie uzupełnił. W związku z powyższym, wskazanym wcześniej zarządzeniem z dnia 12 października 2015 r., odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Na zarządzenie to zażalenie w terminie złożył wnioskodawca. W swoim środku odwoławczym wskazał on na okoliczności, na które powoływał się już uprzednio w sporządzonym przez siebie wniosku o wznowienie postępowania,

stwierdzając jednocześnie, że nie powinien zostać skazany. Podniósł ponadto w uzasadnieniu zażalenia nienależyte wykonanie obowiązków przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, który nie stwierdził podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługuje, gdyż prawidłowo odmówiono przyjęcia omawianego wniosku o wznowienie postępowania. Zgodnie bowiem z art. 545 § 2 k.p.k., jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, to powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Skazanemu wyznaczono zaś obrońcę z urzędu, który jednak poinformował Sąd Apelacyjny, iż nie dostrzega podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. W tej sytuacji Przewodniczący Wydziału tego Sądu prawidłowo wezwał skazanego, stosownie do art. 120 k.p.k., do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego osobistego wniosku o wznowienie postępowania. Tego jednak wnioskodawca w prawem przepisany 7-dniowym terminie nie uczynił. W konsekwencji zaskarżone zarządzenie jest prawidłowe jako następstwo uznania, że pismo skazanego dotknięte jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.).

Podkreślić tu również należy, że w zażaleniu skarżący nie wskazuje jakiegokolwiek argumentacji mającej świadczyć o wadliwości wydanego zarządzenia. Jak już podnoszono przytacza on bowiem jedynie argumenty uzasadniające jego zdaniem wznowienie postępowania. Kwestie te były już jednak analizowane przez wyznaczonego mu z urzędu obrońcę, który w przedstawionej opinii wskazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, szczególnie przy tym uzasadniając swoje stanowisko. Jednocześnie podkreślić należy, że organ procesowy, który wyznaczył obrońcę z urzędu nie jest uprawniony do badania zasadności tego stanowiska obrońcy, lecz może jedynie dokonać oceny prawidłowości wykonania przez niego obowiązków dla zapewnienia stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie, o którym stanowi art. 84 § 3 k.p.k. W sprawie tej nie zostało zaś stwierdzone, aby wyznaczony z urzędu obrońca w sposób nienależyty wykonał swoje obowiązki, a Sąd Najwyższy

rozpoznając niniejsze zażalenie bada jedynie zgodność z prawem zaskarżonego zarządzenia. Jak już wskazano wcześniej zarządzenie to zostało wydane zgodnie z prawem.

W konsekwencji nie sposób było przyjąć, że zaskarżone zarządzenie było wadliwe. Dlatego też Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

kc